

Kraków, 2 września 2021 r.

dr hab. Marcin Walczyński
Zakład Translatoryki
Instytut Filologii Angielskiej
Uniwersytet Wrocławski
Nr ORCID: 0000-0001-8666-3603
marcin.walczynski@uwr.edu.pl

RECENZJA
ROZPRAWY DOKTORSKIEJ ZATYTUŁOWANEJ
INTEGRATION OF TRANSLATION-BASED ACTIVITIES
INTO THE ESP UNIVERSITY CLASSROOM. THE
PERSPECTIVE OF TRANSLATION DIDACTICS
(UNIWERSYTET PEDAGOGICZNY IM. KOMISJI EDUKACJI
NARODOWEJ W KRAKOWIE, 2021) AUTORSTWA MGR
MILENY YABLONSKY

Niemal cały obszar nauk humanistycznych w szybkim tempie staje się obszarem interdyscyplinarnym, czerpiąc z innych dziedzin nauki, a także dostarczając im ciekawych wniosków czy implikacji. Doskonałym tego przykładem jest współczesne przekładoznawstwo, które coraz chętniej korzysta z interdyscyplinarnych paradygmatów badawczych, wzbogacając się o coraz to nowsze i interesujące koncepcje, teorie czy praktyki. Dla współczesnych przekładoznawców sam tekst przekładu już nie jest jedynym obiektem badań, a co ważniejsze, zauważyć można zdecydowaną przewagę takich tematów badawczych, w ramach których analizuje się językowe, kontekstualne czy instytucjonalne otoczenie przekładu. Jednym z przykładów dobrze rozumianej interdyscyplinarności w badaniach przekładoznawczych jest rozprawa doktorska zatytułowana *Integration of Translation-Based Activities into the ESP University Classroom. The Perspective of Translation Didactics* napisana przez mgr Milenę Yablonsky pod kierunkiem dr hab. Joanny Dybiec-Gajer, prof. UP im. KEN w Krakowie oraz dr Małgorzaty Kodury (promotorki pomocniczej), która została przedłożona w przewodzie doktorskim prowadzonym przed Radą Naukową Dyscypliny Językoznawstwo działającą na Wydziale Nauk Humanistycznych Uniwersytetu Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie.

Już na samym początku recenzji chciałbym serdecznie pogratulować Autorce wyboru tematu, ponieważ niewiele jest prac przekładoznawczych (szczególnie w polskim przekładoznawstwie) pokazujących wykorzystanie zadań tłumaczeniowych w dydaktyce języków specjalistycznych, a przecież przekład, jak słusznie zauważa Autorka odnosząc się do kluczowych w tym obszarze badaczy, jest swego rodzaju piątą umiejętnością (obok mówienia, pisania, czytania i rozumienia ze słuchu). Jest to szczególnie ważne dla osób władających językami specjalistycznymi, ponieważ niejednokrotnie takie osoby w swojej pracy muszą dokonywać różnych form przekładu pisemnego i ustnego, czy to na użytek własny, czy na potrzeby współpracowników. Stąd też badania nad wykorzystaniem ćwiczeń

tłumaczeniowych w ramach kursu angielskiego języka specjalistycznego są nie tylko w pełni uzasadnione, ale potrzebne i wskazane.

Rozprawa składa się z dwóch zasadniczych części – części teoretycznej, obejmującej pierwsze trzy rozdziały oraz z części empirycznej, która obejmuje kolejne cztery rozdziały. Część teoretyczną poprzedza wstęp zarysowujący obszar badawczy, w ramach którego mgr Milena Yablonsky analizuje zagadnienie włączenia zadań tłumaczeniowych do dydaktyki języka angielskiego specjalistycznego na poziomie studiów wyższych. We wstępie znajduje się także przegląd literatury. Część merytoryczną pracy kończy podsumowanie, w którym Autorka wyciąga słuszne wnioski oraz przekonująco je uzasadnia. W dalszej kolejności Autorka w pracy umieściła część z zasobami, które można wykorzystać w dydaktyce angielskiego języka specjalistycznego, a także obszerną bibliografię, załączniki i streszczenia. W opinii recenzenta, struktura pracy nie budzi żadnych zastrzeżeń, a dodatkowo jest przemyślana i uzasadniona logiką wyводу. Na szczególną uwagę zasługują wspomniana już wcześniej sekcja z zasobami, które wykładowcy angielskiego języka specjalistycznego mogą wykorzystać w swojej pracy dydaktycznej, a także załączniki, dzięki którym możliwe jest prześledzenie procesu badawczego przeprowadzonego przez Autorkę.

We wstępie do swojej rozprawy doktorskiej mgr Milena Yablonsky właściwie sytuuje obiekt badań opisanych w recenzowanej rozprawie na styku dwóch obszarów badań językoznawczych – przekładoznawstwa i glottodydaktyki. Autorka przekonująco uzasadnia wybór tematu badawczego, który jest ściśle związany z Jej aktywnością zawodową i doświadczeniem praktycznym nabytym podczas pracy w zawodzie tłumaczki i wykładowczynie języka specjalistycznego oraz z obserwacjami odnoszącymi się do tego, że podczas kursów ze specjalistycznych odmian języka angielskiego ćwiczenia tłumaczeniowe niezbyt często pojawiają się w zestawach ćwiczeń rozwiązywanych przez studentów. Bardzo mnie cieszy takie połączenie, ponieważ pokazuje, że badania przekładoznawcze mogą być solidnie osadzone w działaniach praktycznych, a ich wyniki mogą wzbogacać i modyfikować praktykę. Ponadto, w tej części pracy Autorka dokonuje rzetelnego przeglądu badań nad wykorzystaniem tłumaczenia pedagogicznego. Ta część pracy zatem w pełni spełnia swój cel – jest przeglądownym wprowadzeniem do zagadnienia zastosowania przekładu na zajęciach języków obcych, które daje czytelnikowi dobry ogląd stanu badań w tym zakresie.

Rozdział pierwszy jest ciekawym wprowadzeniem do kwestii wykorzystania ćwiczeń tłumaczeniowych na zajęciach, których celem jest rozwijanie kompetencji komunikacyjnej w zakresie języka obcego. W pierwszej części tego rozdziału mgr Milena Yablonsky wyraźnie pokazuje różnice pomiędzy tłumaczeniem pedagogicznym a profesjonalnym, a także pomiędzy tłumaczeniem traktowanym jako cel sam w sobie a tłumaczeniem będącym środkiem do osiągnięcia celu. Można jednak odnieść wrażenie, że niedostatecznie wyraźnie uwypuklona jest definicja przekładu, którą przyjmuje do swoich badań Autorka, ponieważ oprócz przytoczonych podejść do tego, czym jest przykład, trudno odnaleźć tę, którą mgr Milena Yablonsky wybrała jako kluczową. Być może dobrym posunięciem byłoby zaproponowanie już w tym rozdziale (a nie na początku trzeciego, jak ma to miejsce w rozprawie) autorskiej definicji przekładu, która obejmowałaby te aspekty, które są ważne w świetle przeprowadzonych przez Doktorantkę badań. Rozdział pierwszy przynosi także szereg ciekawych treści na temat metod nauczania języków obcych, które pojawiły się w przeszłości i które miały gwarantować sukces w nauce języka, a także na temat przyczyn odrzucenia tłumaczenia w dydaktyce języków obcych. Jak słusznie zauważa mgr Milena Yablonsky, podczas gdy jedne metody polegały (przynajmniej częściowo) na wykorzystaniu ćwiczeń tłumaczeniowych, to inne całkowicie odrzucały je. Były jednak i takie, które włączały tłumaczenie do zasobu ćwiczeń językowych. Rozdział ten prezentuje interesujące spojrzenie na przekład w kontekście glottodydaktyki, a poprzez fakt, że poruszono w nim wiele ciekawych wątków, stanowi on dobry punkt wyjścia do dalszych rozważań.

Wątki teoretyczne kontynuowane są w drugim rozdziale, w którym Autorka sprawnie omawia zmiany, jakie zaszły w dokumentach Unii Europejskiej odnoszących się do opisu poziomów biegłości językowej. Z lektury tej części pracy widać, że mgr Milena Yablonsky bardzo dobrze orientuje się w polityce językowej Unii Europejskiej oraz w

dokumentach stanowiących zestaw wskazówek i zaleceń odnośnie do rozwijania kompetencji komunikacyjnej. Dużo uwagi poświęcono mediacji rozumianej jako jedna z kluczowych umiejętności językowych, która obejmuje także umiejętności przekładu. Ciekawie omówiono także wybrane koncepcje kompetencji tłumaczeniowej, które Autorka w interesujący sposób zestawiała i porównała. W rozdziale tym widzę jednak dwa mankamenty. Po pierwsze, momentami można odnieść wrażenie, że dyskusja jest niedokończona, a przez to pozostawia niedosyt (jak ma to miejsce np. przy omawianiu modelu Campbella i kompetencji w zakresie monitorowania czy w części podsumowującej podrozdział na temat kompetencji nauczyciela języków specjalistycznych i profilu nauczyciela przekładu). Drugi mankament dotyczy warstwy edytorskiej. Można w tym kontekście poczynić dwie uwagi – po pierwsze, na str. 79 i 88, Autorka umieściła ten sam fragment tekstu, a po drugie, tytuł podrozdziału 2.2.1.2. sugeruje, że dyskusja dotyczyć będzie tylko dwóch modeli kompetencji tłumaczeniowej, podczas gdy pojawia się w tej części pracy omówienie (swoją drogą – ciekawie!) trzeciego modelu – modelu EMT. Pomimo zgłoszonych zastrzeżeń do tego rozdziału, należy stwierdzić, że pokazuje on w interesujący sposób, jak przekład i nauczanie języka zazębiają się oraz gdzie są punkty styczne między omawianymi kompetencjami. W końcu, w rozdziale tym pada też – w moim odczuciu – kluczowe dla całej pracy stwierdzenie, wedle którego ćwiczenia tłumaczeniowe mogą służyć rozwojowi zarówno kompetencji komunikacyjnej w języku obcym, jak i kompetencji tłumaczeniowej.

Rozdział trzeci przynosi wiele interesujących obserwacji na temat roli przekładu i ćwiczeń translacyjnych w dydaktyce języka specjalistycznego. Autorka przekonująco omawia wielość korzyści, jakie włączenie zadań tłumaczeniowych może przynieść dla rozwoju językowego studentów, posiłkując się opiniami kluczowych badaczy tego zagadnienia. Słusznie zatem uzasadnia Ona konieczność/potrzebę włączenia elementów przekładu w formie ćwiczeń komunikacyjnych wspomagających rozwój pozostałych czterech umiejętności językowych oraz takich podsystemów języka jak słownictwo czy gramatyka, zważywszy na fakt, że w obecnych czasach specjaliści pracujący w międzynarodowych i wielojęzycznych środowiskach często – świadomie bądź nie – dokonują różnego rodzaju przekładu na potrzeby swojej pracy zawodowej. Co więcej, mgr Milena Yablonsky trafnie zauważa, że ćwiczenia tłumaczeniowe mają pozytywny wpływ na rozwój niektórych aspektów psycho-afektywnych studentów (np. motywacji czy autonomii). Innym wartym odnotowania, ciekawym aspektem tego rozdziału jest zaprezentowanie gotowej do wdrożenia metodyki wkomponowania ćwiczeń translacyjnych w kurs języka specjalistycznego. Autorka celnie zauważa, że to sam proces przekładu, a nie jego produkt jest istotny z perspektywy uczenia się języka specjalistycznego. Rozdział ten przedstawia zatem zestaw ciekawych spostrzeżeń na temat przekładu dydaktycznego i jego roli w dydaktyce języka specjalistycznego.

Kolejny rozdział – rozdział czwarty – przedstawia metodologię badań zreferowanych w części empirycznej pracy. Autorka jasno określa cel swoich badań oraz omawia pytania badawcze, na które szukała w swojej pracy badawczej odpowiedzi. Ponadto, w rozdziale tym znaleźć można szczegółowy opis procedur badawczych oraz grup respondentów, którzy dostarczyli danych ilościowych i jakościowych do dwóch projektów badawczych stanowiących podstawę dalszej części recenzowanej rozprawy doktorskiej. Rozdział ten zatem w bardzo przystępny sposób przedstawia metodologiczne podstawy przeprowadzonych badań.

Rozdział piąty poświęcony jest omówieniu wyników uzyskanych w ramach pierwszego projektu badawczego, którego celem było zbadanie roli przekładu dydaktycznego na lektoratach języka specjalistycznego. Wyniki ankiet przeprowadzonych wśród studentów uczelni technicznych, a także polskich i zagranicznych wykładowców specjalistycznych odmian języka angielskiego przedstawiono za pomocą czytelnych tabel, wykresów oraz opisów. Niektóre wyniki badań prowadzą do smutnych, ale niestety prawdziwych wniosków, pokazujących realia dotychczasowej edukacji językowej w Polsce – pomimo długiego okresu uczenia się języka angielskiego, studenci przyznają, że nie władają nim tak dobrze, jakby chcieli. Inne wyniki potwierdzają obserwowane przez badaczy już od dawna trendy w kształceniu językowym na poziomie studiów wyższych (np.

zdecydowanie większa liczba kobiet pracujących jako nauczycielki języka angielskiego, zdecydowanie większa liczba mężczyzn studiujących kierunki techniczne czy ogromna liczba różnorodnych kierunków studiów, których studenci uczestniczą w kursach, co wiąże się z koniecznością szybkiego dostosowywania się lektorów języków obcych do nowych treści omawianych w ramach zajęć z angielskiego języka specjalistycznego, a także z uniwersalnością umiejętności dydaktycznych oraz elastycznością intelektualną prowadzących lektoraty języków obcych). Cieszą także wyniki mówiące o tym, że studenci cenią umiejętności przekładu i uznają je za ważne w obecnej rzeczywistości rynkowej oraz o tym, że to oni chcieliby najbardziej uczyć się języka specjalistycznego z większym wykorzystaniem ćwiczeń translacyjnych, ponieważ takie zadania mogą rozwijać nie tylko umiejętności językowe, ale także cechy osobowościowe (takie jak np. cierpliwość, wnikliwość czy dokładność). Autorka zatem wyciąga trafne wnioski, zgodnie z którymi wprowadzenie elementów przekładu ma duży potencjał w rozwoju językowym, jak i osobowościowym uczestników takich kursów. Innym interesującym aspektem tego rozdziału jest przedstawienie ról, jakie nauczyciele przyjmują w ramach prowadzonych przez siebie kursów językowych. Z perspektywy recenzenta, najbardziej zaskakującą odpowiedzią uzyskaną od prowadzących zajęcia językowe jest „rola dręczyciela”. Z całą pewnością kwestia ról i funkcji, które pełnią lektorzy podczas takich zajęć, mogłaby stanowić osobny temat badawczy, ponieważ już na tym etapie badania uwidoczniło się wiele ciekawych faktów. Przypuszczalnie można stwierdzić, że więcej takich faktów ujawniłoby się w przypadku przeprowadzenia pogłębionych wywiadów z respondentami. Być może wzbogaceniem tego rozdziału byłoby przeprowadzenie głębszej dyskusji otrzymanych wyników. Innymi słowy, Autorka odracza omówienie wyników aż do rozdziału siódmego, podczas gdy – w opinii recenzenta – już w tym rozdziale można by pokusić się o stwierdzenie pewnych faktów wynikających z wyników lub o zaprezentowanie większej liczby sądów spekulatywnych, które mogą być w dużej mierze prawdziwe i uzasadnione (jak ma to miejsce np. na stronie 172). Podsumowując ten rozdział, należy stwierdzić, że przynosi on wiele ciekawych, czasami zaskakujących, informacji obrazujących rzeczywistość w zakresie wykorzystania przekładu dydaktycznego na lektoratach angielskiego języka specjalistycznego.

Szósty rozdział prezentuje wyniki drugiego projektu badawczego, którego celem była analiza rynku wydawniczego oraz wybranych podręczników angielskiego języka specjalistycznego pod kątem wykorzystania w nich ćwiczeń translacyjnych. Ciekawym stwierdzeniem jest to, że oprócz wydawnictw międzynarodowych i lokalnych, na rynku podręczników znaleźć można także książki zlokalizowane dla konkretnego regionu. Mgr Milena Yablonsky nie tylko analizuje same podręczniki, ale także skupia się na wynikach badań jakościowych na podstawie danych uzyskanych od nauczycieli i studentów. I znowu rezultaty badań potwierdzają, że to studenci są najbardziej przychylnie nastawieni do wykorzystania przekładu dydaktycznego w dydaktyce specjalistycznych odmian języka angielskiego. Uzyskane wyniki badań, szczególnie te dotyczące tych aspektów zadań tłumaczeniowych, które respondenci najchętniej widzieliby w podręcznikach, mogą posłużyć jako implikacje do stworzenia modelowego podręcznika, który w pełni realizowałby potencjał, jaki tłumaczenie dydaktyczne może mieć w odniesieniu do dydaktyki angielskiego języka specjalistycznego, łącząc w ten sposób teorię z praktyką dydaktyki przekładu i języka specjalistycznego. Ogólnie rzecz biorąc, dyskusja poprowadzona w tym rozdziale jest pouczająca. Na podstawie analizowanych podręczników, mgr Milena Yablonsky oferuje bowiem nowe spojrzenie na wykorzystanie przekładu w materiałach dydaktycznych do nauki specjalistycznych odmian języka angielskiego. Innym godnym odnotowania aspektem tego rozdziału jest spojrzenie na coraz popularniejszą serię podręczników do nauki specjalistycznych odmian języka angielskiego wydawanych przez wydawnictwo Preston Publishing. Autorka słusznie zwraca uwagę na to, że zaproponowana przez ww. wydawnictwo metoda w dużym stopniu przypomina metodę gramatyczno-tłumaczeniową w jej nowej, zmodernizowanej formie. Bez wątplenia można stwierdzić, że rozdział szósty jest wartościowym wkładem do dyskusji na temat wykorzystania tłumaczenia pedagogicznego w dydaktyce języków specjalistycznych.

Rozdział siódmy przynosi dyskusję otrzymanych w ramach dwóch projektów badawczych wyników oraz szereg obserwacji, możliwych dalszych działań badawczych i implikacji praktycznych. Na podstawie uzyskanych rezultatów, Autorka słusznie dowodzi, że tłumaczenie to właśnie piąta umiejętność, która coraz powszechniej jest wykorzystywana w międzynarodowym środowisku pracy i z tego też powodu jej ćwiczenie powinno znaleźć należne jej miejsce w dydaktyce angielskiego języka specjalistycznego prowadzonej w raczej homogenicznej językowo grupie studentów (w grupach mieszanych językowo byłoby to trudne, a czasami nawet i niemożliwe ze względu na wielość języków oraz istniejące między nimi różnice). Autorka także celnie określa dalsze kierunki badań w omawianym zakresie. Można do nich dodać również wzmiankowaną psycho-afektywność nauczyciela języka specjalistycznego, która jako element konstrukcji psychologicznej może mieć wpływ na to, jak nauczyciel postrzega, projektuje i przeprowadza zajęcia. Z badań przeprowadzonych przez mgr Milenę Yablonsky wynika, że zawód nauczyciela specjalistycznych odmian języka angielskiego jest nie tylko złożony i stawia przez jego praktykami różne wyzwania, ale może być on także wymagający pod względem psycho-afektywnym. Ogólnie rzecz ujmując, rozdział podsumowujący badania dowodzi umiejętności Doktorantki w zakresie wyciągania właściwych wniosków z przeprowadzonych działań badawczych, a także pokazuje bardzo dobre rozeznanie Autorki w metodologii badań przekładoznawczych oraz orientację w literaturze przedmiotu.

Przed przejściem do podsumowania ocen poszczególnych części pracy i spojrzenia na rozprawę całościowo, chciałbym zwrócić uwagę Autorki na kilka kwestii edycyjnych i językowych, którym należałoby się przyjrzeć przy ewentualnej publikacji pracy w formie książkowej, do czego serdecznie Autorkę zachęcam.

Jeśli chodzi o strukturę pracy, to być może dobrym posunięciem byłoby umieszczenie w każdym z podrozdziałów krótkiego akapitu zamykającego omówienie danego zagadnienia (dobry przykład takiego zakończenia znajduje się w podrozdziale 7.1.7), ponieważ można czasami odnieść wrażenie, że dyskusja kończy się niespodziewanie, pozostawiając pewien niedosyt u czytelnika. Innym udoskonaleniem rozprawy byłoby wprowadzenie podrozdziału podsumowującego każdy rozdział. W opinii recenzenta, bardzo ułatwiłoby to lekturę.

Rzeczą naturalną w tak obszernej rozprawie doktorskiej jest pojawienie się drobnych usterek językowych, które – należy to stanowczo podkreślić – nie umniejszają wartości rozprawy. Poniżej wymieniono tylko najważniejsze kwestie, które należałoby poprawić przed ewentualną publikacją pracy.

- Sugeruję ujednolicić stosowaną gramatykę dla wyrazu „data” (np. na str. 184 „data was”, a w większości przypadków „data were”).
- Sugeruję ujednolicić system zapisu dat (np. str. 65 i str. 66).
- Sugeruję ujednolicić użycie (bądź go całkowicie wyeliminować) cudzysłowu w cytatach blokowych (np. str. 81, str. 85-86, str. 113).
- Sugeruję ujednolicić użycie znaku pauzy/półpauzy (tzn. – i —) (np. str. 242).
- Sugeruję ujednolicić czcionkę cudzysłowów prostych, tzn. zmienić je na cudzysłowy drukarskie (np. "translators" (str. 122) , "fifth skill" (str. 185)).
- Sugeruję usunąć błędy ortograficzne, leksykalne i gramatyczne (np. „[...] after **[a]** few weeks” (str. 29), „coun**[r]**ties” (str. 63), „[...] divided **[into]** the following three groups [...]” (str. 79), „[...] processing **[a]** text in writing [...]” (str. 80), „Another **[Other]** important issues” (str. 86), „within” → **[therein]** (str. 216), „[...] writing textbooks do **[does]** not count (...) (str. 224), “It would **[also]** be also [...]” (str. 271); należy poprawić użycie wyrażen „numer” i „amount” (np. str. 131, str. 133, str. 237).
- Sugeruję usunąć wszystkie wyrażenia anakolutyczne (tzw. „dangling modifiers”), których w pracy jest całkiem sporo. W tego typu zdaniach w języku angielskim podmiot zdania nie jest w stanie wykonać czynności opisanej w zdaniu (np. „Having analyzed the models of communicative competence and translation competence, it seems that [...]” (str. 105); „In order to familiarize students with translation and prepare them for the

translation task, the introduction of translation-based activities can be [...]” (str. 138).

- Sugeruję usunąć wyrażenie „similarly to” i zastąpić je np. wyrażeniem „like”.
- „Similarly to” nie należy do standardowej poprawnej angielszczyzny.
- Z racji tego, że praca ma charakter przekładoznawczy, sugeruję zmienić wszystkie „oral translation” na „interpreting” i nie używać zwrotu „written translation” tylko „translation”.
- Zastanowiłbym się nad wyeliminowaniem użycia przysłówka „very”, aby nie być posądzonym o dogmatyzm (np. str. 67, str. 71).

Jeśli chodzi o całościowy ogląd recenzowanej rozprawy doktorskiej podsumowujący powyższe oceny poszczególnych rozdziałów, jeszcze raz chciałbym podkreślić, że praca stanowi udane studium badawcze łączące przekładoznawstwo z dydaktyką angielskiego języka specjalistycznego, a także wypełnia istniejącą w tym zakresie lukę. Co więcej, pomimo drobnych usterek wymienionych powyżej, praca napisana jest w większości bardzo dobrą angielszczyzną akademicką, którą – w tym przypadku – charakteryzuje lekki i niehermetyczny styl, a to z kolei przekłada się na to, że pracę czyta się z przyjemnością. Z tego też względu, praca, której lektura była interesująca poznawczo oraz wzbogacającą wiedzę recenzenta o nowe wątki, dotychczas niepodejmowane w polskim przekładoznawstwie, powinna zostać opublikowana (po wyeliminowaniu wspomnianych powyżej niezgrabności językowych i – jeśli Autorka uzna je za słuszne – wprowadzeniu sugerowanych uzupełnień).

W tym miejscu jeszcze raz chciałbym przekazać Autorce – mgr Milenie Yablonsky – słowa gratulacji za przeprowadzenie interesujących badań oraz napisanie inspirującej oraz pobudzającej do refleksji rozprawy doktorskiej. Słowa uznania należą się także promotorce – dr hab. Joannie Dybiec-Gajer, prof. UP im. KEN w Krakowie oraz promotorce pomocniczej – dr Małgorzacie Kodurze, pod których opieką zostały zrealizowane badania, które ostatecznie przybrały formę recenzowanej rozprawy doktorskiej.

Konkluzja

Reasumując, z radością i pełnym przekonaniem konstatuje, że recenzowana rozprawa doktorska jest pracą wartościową, podejmującą aktualny i ważny temat badawczy, wypełniającą lukę badawczą oraz otwierającą nowe perspektywy badań na styku przekładoznawstwa i glottodydaktyki. Tym samym stwierdzam, że praca doktorska autorstwa mgr Mileny Yablonsky spełnia wymagania stawiane tego typu rozprawom. Wnoszę zatem o dopuszczenie Pani mgr Mileny Yablonsky do dalszych etapów przewodu doktorskiego prowadzonego przed Radą Dyscypliny Naukowej Językoznawstwo na Wydziale Nauk Humanistycznych Uniwersytetu Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie.

dr hab. Marcin Walczyński

